

je jau ēšsēruošiem tēp gražē nu-
sēteikē, ta mūsa šērdis vēsā kētēp
ožsēdeg, ē, nuējē pasēmatītē, bū-
sem išgīvenē vēdēnē švēntē. Kāp
tik par tuokius pasēmatīmus mes
galem nuētē ēr i patē svarbiausi,
i pati brongiausi pasēmatīma – i
sosētēkēma so savēm. Vo juk pa-
sēmatītē so savēm, pasakont sau
„Labas!“, ī ba gala svarbos dalīks
mūsa gīvenēmē“.

Bēngdama sava kalba Silvējē
pažīmiejē, kad tuos haiku eilēs ī
trumpē mūsa sostabdīta gīvenēma
muomētā. Nuoriedamē isēgēlin-
tē, isējaustē i anus, torem solietin-
tē ton bapruotēška sava bieģēma,
torem sostuotē, apsēžvalgītē, pa-
sērūpintē, kad tas pavasaris napra-
liektom napastēbiets, kad pamatīto-
mem, ēšgērstomem, pajostomem,
kāp tas varvieklis laš, paukštielis
čiolb, žēidielis sklēdas. Pagal anou,
tuos haiku eilēs ēr ī rēkalingas, kad
šēik tēik pristabdītom mumis, kad
mes, būdamē tīluo, pajostomem
gelmē ē tēkrouji gīvenēma skuoni.
Vo iduomiausē, kad tus mūsa pa-
sēmatīmus, ton vēdēnē ogni galem
kūrintē vēsa sava gīvenēma ni kēik
nataupīdamē ni kēik nakainoujon-
tiuom „malkuom“.

Pabaiguo Silvējē paskaitē ke-
lēs atsētēktēnā pasērinktas haiku
eilēs (lietovēškā ē žemaitēškā)
ēš sava ontruosēs kningelēs „Pa-
simatymai = Pasēmatīmā“. Ēš
susikauposiu klausītuoju veidū,
ēš platiū anū šīpsēnu (nuskom-
biejos gausēms plojēmams) ēr
nusētēsosēs eilies gautē autorēs
autografu papoušta *Pasēmatīmu*
kningelē nablēka nikuokiū abe-
juoniū, kad autuorēs atvēžta
ognēs tou vakara geruokā sošēldē
Vēlniaus muokītuoju nomū Bal-
tuojie salie sosērinkosiu Vēlniaus
žemaitiu šērdis.

Naujausē haiku žemaitēškā

Silvējē UDA

buočiaus kalvē
unt senuos spīnuos
rasuots vuoratinklis

pērmāsis šēins
ne veltou vērš galvuos
pēnkēs zvaigznēlēs

rūks
kažkor pēivuo
bliaun avelē

atvērs longs
karto so gegotē
skaičioujo metus

sopīnēs
daržinie po balkio
atmēno mumis

tievēškēs klevs
sergiek Pondēivē nu kērvē
gīvenēma po anou

pražīda vēišnēs
viel prēsngā
pamēslējau

prīšaušris
muokaus anuo tīluos
pu oužoulo

rogpjūtē zvaigznēs
i tušti lēzda krint
gelstou lapā

vasaras vakars
tava akiesē
plunksnēnē debesis

stēkēlēnē pēina
kēkvēins gūrķšnis
vaikīstēs pēivas

ožrakinta
rakts po noskelto akmēnio
tikttās prēsēmēnēmūsē

spalē dēina
paskou lapus lek
vies šiaurinis

tas pats kels
slēnkstis tas pats
tēktā aš vīresnē

ēš tuolēi matītēis
dēdēsis klevs
rodou anam pritink

be viejaus
rami paskotēnē keliuonē
kaštuona lapams

pēiva
vēs lek ēr lek par anou
mergelē puortēgrapijuo

akmou puosūkis tēlts
nīksto rūkē
karto so vēskou

degēno savi
terp prēbraukītu eilutiu
mona pasaulis

traukēnē longs
lekontis medē
vuos spie pasakuotē

paukštis gīvenēma klik
garsa takielis
eilēnē dēinā pri jūras

tetė tuolėi
tėn ož debesū
leidas ogninis vakars

mėlėjuonierė eso prėsėpažīsto
pu rogpjūtė zvaigzniem
ėr tava švelnos alsavėms

medė pūguo
karalėška švėntė
fejerverkams notėlos‘

balts lauks
vės nauji žėimuos grapika
vėinėša medė

jūras uošėms
tėik palėka naktės
keleivė mėškė

pavasaris pri opės
tėrpsto ėr aš
vondėns ėr akmėnū šnekua

vaikīstė
nieka netrūkst
tik puoras duntū

nakvīnė pajūrie
dėinas jausmūsė
ėiškau gintara

sutrūniejė vartelė
laiks naujīms
gėrdo sakont tieva

atuostuogu rīts
ont mona morzas
tėrpst saulie šešielė

Haiku lietovėškā ėr žemaitėškā

Silvėjė UDA

inkilo ieškau paukščiui
bus lengviau
rudeni išliūdėti

upelis per kojas
ko norėti daugiau
liepos vidurdienį

ryto grožis
nebžinau kuo mėgaujuosi labiau
tavo bučiniu ar saule

užvertos durys
ir mylėti reikia laiku
pasirodo

tuščios obelų šakos
labiausiai norisi
kada per vėlu

vynas
stiklė mėnulio atspindys
skęstu ramybėj su juo

obelis šakose slepiu
žandų raudonį
tokia jau ta jaunystė

tyla
pašto dėžutėj
voratinklis

inkėla ėiškau paukštiui
būs lengviau
rudini ėšliūdietė

opalis par kuojės
kuo nuorietė daugiau
lėipas vėdurdėinie

rīta gruožis
nebžėnau kou miegaunous labiau
tava bočėnio a saulė

ožvertas doris
ėr mīlietė rėk čieso
pasėruoda

toštės vuobelū šakas
labiausė nuorės
komet par vielā

vīns
stėklė mėnolė atspindīs
skėsto ramībė so anou vīns

vuobelėis šakuosė kavuoja
žundū rauduoni
tuoki jau ta jaunīstė

tīla
pašta dieželiė
vuoratinklis